

ROXAT CÉHEI

ÍRTA:
JANCSÁR JÁNOS

- Fenség, hadd szabadjon emlékeztetnem rá, hogy a Fairlight Bankház delegációja már egy órája várja az audienciát...

I. Zaks látszólag nem is hallotta a hoppmesterét. Mozdulatlanul bámulta tovább a kék égen úszó felhőket a trónterem ablakán át. Pedig nyugalma csak látszólagos volt. Belül szinte fortyogott az elfojtott dühtől, miközben megmagyarázhatatlan szorongás mardosta. Dühös a saját tehetetlensége miatt volt. A koronázás rendben lezajlott, és a Királyság minden említésre méltó hatalmi tényezője legitimizálta a trónját. Még a kalandozószövetségekkel is sikerült szót értenie, pedig ezen a téren voltak fenntartásai. A dolgok mégsem arrafelé haladtak, amerre szerinte haladniuk kellene. A kincstár szinte üres. A megemelt adók beszédese akadozik. A sereg és a hivatalok a markukat tartják, és ennek tetejébe a Libertan felől érkező hírek is egyre aggasztóbbak. Bár a fattyú megesküdtött rá, hogy nem fog fegyvert az Udvar ellen, egyre érik a perc, hogy Erdauin kikiáltsa a függetlenségét, és Boelnir pontosan tudta, hogy nincs valós esélye ezt haddal megtorolni. A tehetetlen dühöt a provincia várható leszakadásának elkerülhetetlensége váltotta ki belőle.

Szorongásának okát azonban nem ismerte. Borax-nak meg kellett halnia, és rászolgált a halálra, az a trónbitorló! Zaks egyáltalán nem látta elítélendőnek a félreállítását. Sőt, úgy tekintett saját magára, mint a nemzet jótevőjére! Ezért ez a fura érzés biztosan nem büntudatból fakadt. De nem is az életét érezte veszélyben, hisz az Udvar megtisztítása, és megfigyelése már jóval a koronázás előtt teljessé vált. A környezetében már nincs ellenlábasa, és ha lenne is, annak bátorsága nem terjed a cselekvésig. Nem. Ez a szorongás a távoli jövőből nyúlkál felé kocsányos, jeges csápjaival, hogy könnyörtelenül összefogdossa a szívét és a lelkét. Ködös balsejtelem formájában ölt testet a király minden ébren töltött percében és álmaiban is, szinte minden egyes éjjelen.

Zaks eljátszozott a gondolattal, hogy egyszerűen lemondja a meghallgatást, de aztán mást gondolt. A Bankház pénzére szükség van a küszöbön álló konfliktus kezeléséhez. Komoly hiba lenne hát rácsapni az ajtót arra, akitől a kincstár a legtöbb aranyat reméli.

- Jól van. Küldd be őket!

Az érkezők viselete visszafogott eleganciát, ízléses gazdagságot, és ezekből fakadó önbizalmat sugárzott, míg a küldöttség tagjainak testtartása a szükségtelennek érzett várokozatás okozta sértettségről beszédesebben szólt, mintha ezt szavakkal ecsetelték volna. Persze a protokoll szerinti üdvözlés hibátlan volt, és a körülményeknek pont megfelelő, ám Boelnir pontosan tudta, hogy ezúttal kicsit túlhúzta a húrt. Igyekezett hát enyhíteni a feszültséget.

- Nocsak... Bevallom, kissé meglepődtünk érkezteteken. Noha mindig szívesen látjuk a Bankház képviselőit, személyes látogatásra mégis oly ritkán kerül sor. Kérem, kerüljük a felesleges köröket, hisz bokros teendőink okán így is tovább voltunk kénytelenek várokozatni kedves vendégeinket, mint azt szerettük volna. Halljuk hát e szokatlan látogatásnak az okát mindenféle kitérő nélkül!

A bankárok egymásra néztek, aztán szószólójuk mélyen meghajolva köszönte meg a királyi gesztust.

- Fenség, mint arról bizonyára értesítettek, Roxat városában a dolgok aggasztó irányba fordultak. A polgároknak már közel egynegyede hagyta el az otthonát, és ők nagyrészt a fővárosban kerestek menedéket. A templomok zsúfolásig megteltek roxatiakkal. Tudom jól, hogy nem a Bankház dolga fenntartani a rendet, és nem is emiatt vagyunk itt. A roxati bankházunkból azonban már több mint egy hete nem érkezett semmilyen életjel. A kiküldött revizorunk is nyomtalanul eltűnt. Mérhetetlen aggodalmunk hozott hát eléd, a segítségedre számítunk. A páncéltermek és a kalandorok aranytartalékjai komoly veszélyben lehetnek ott, és talán említenem sem kellene, hogy ha a kalandozók pénzének lába kél, abból nagyon-nagy baj lesz... Fenség, kérlek, fontold meg az eset kivizsgálását!

- Igen, igen... - bólogatott a király, - hallottunk már a dologról. Roxat eddig sem a közbiztonságáról volt híres, és az most tovább romlott. Az egyházaink püspökei is jelezték a problémát, aminek okát egyelőre mi sem tudjuk. Megígérjük, hogy utánajárunk a dolognak, és kivizsgáljuk a sötétben lappangó rejtélyeket. A Bankház szívügye a mi szívügyünk is, hisz tudjátok, jó urak! - szólt I. Zaks, és azzal lezárták tekintette a meghallgatást. A küldöttség azonban nem mozdult.

- Fenség, volna itt még valami... Úgy tudjuk Roxat céhei felfegyverkeztek, és saját bandériumokat alakítottak. Nagyon aggasztónak tartjuk, hogy a Kereskedők céhe aranytartalékot halmozott fel, és saját váltóházat nyitott. Ez mélyen sérti Bankházunk érdekeit, és semmibe veszi fenséged vonatkozó törvényeit...

Boelnir eltűnődött. Ahá! Tehát innen fúj a szél! Dehogy a menekültekkel törődnek ezek a tintanyaló, idegesítő bankárok! Csakis a pénzüket és a vaskos hasznukat féltik!

- Ismerjük a problémát, és dolgozunk annak megoldásán! - jelentette ki, minden különösebb meggyőződés nélkül, csak hogy megnyugtassa a küldöttséget és persze saját magát. Más se hiányzik most, mint egy elhúzódó polgárháború! Elméjében már egy bezárkozó, és ostrom alatt álló Roxat-ot vízionált, ahogyan a királyi csapatok próbálják bevenni a királyság egyik városát! Ez nem történhet meg! - Igen, a legjobb ügynökünket küldjük a helyszínre. A rendet mielőbb helyreállítjuk Roxat-ban, ezt megígérjük nektek!

A küldöttség távozása után a király rögtön összehívta tanácsadóit. Tropedlingien, az uralkodó jobb kezének számító, savanyú ábrázatú gnóm diplomata vitte a szót.

- Fenség, ahogyan az már a három héttel korábbi jelentésemben is szerepel, és ahogyan arra a jelentésemből Fenséged is bizonyára felfigyelt, Roxatban egyre jobban elmélyül a válság...

- A jelentés... hát persze... folytasd csak! - legyintett Boelnir, miközben halvány fogalma sem volt, miféle jelentésről beszél a hoppmestere. Az orra alá dugott papírosokat általában olvasás nélkül dobta félre, de most már kicsit kezdte érdekelni az ügy.

- A Mészárosok és a Kertészek céhével kezdődött. Akkor robbant ki az első fegyveres összecsapás. Hús sérült, és három halálos áldozat volt az eredmény. Ennek már közel két

hónapja... aztán egyre gyakrabban, egyre szélesebb körben akaszkodtak össze a helyi céhek. Jelenleg úgy áll a dolog, hogy talpig fegyverben állnak egymással szemközt, és csak egy szikra hiányzik, ami az általános káoszt előidézi.

- Aham... de az adó rendben befolyt, ugye? - fordult kancellárjához Zaks. Egy pillanatra meghűlt a levegő a közönyös, oda nem illő kérdés hallatán, aztán a megszólított halkán helyeselt, a király pedig szenvtelen hangon folytatta: - Az efféle villongás a város belügye. Azért fizetjük a drága adóból a városőrséget és a hivatalokat, hogy megoldják ezt az ügyet. Ha a céhek egymásnak fordultak, hát rendezzék a nézeteltéréseiket egymás között! Na és, ha a lakosság egy része elmenekült? Nem futottak messzire. Itt vannak Alanorban! Mi etetjük, mi gondoskodunk róluk. Yaurrok ők is, akárcsak mi. Ha lecsillapodnak a kedélyek Roxat-ban, majd visszamennek. Nem látom, hol itt a probléma? Csak raboljátok a drága időmet!

- Nos, Fenség, a helyzet azért ennél egy árnyalattal összetettebb... - válaszolt határozottan Zaks Leonid, a király kuzinja, aki történetesen a hadügyért és a Gárdáért felelt. - A kincstárból fizetett roxati városőrségből az elmúlt két hónapban nyolcan, a helyben toborzott, városi költségen tartott fegyveresek közül pedig több mint harmincan dezertáltak! Egy részük még mindig bujkál...

- Bah! A seregből dezertált katonák lógjanak, egytől-egyig! A szökevény városőröket pedig kutassák fel, és állítsák törvény elé! Nem hiszem el, hogy ehhez tényleg a KIRÁLY döntése kell! Mindent nekem kell csinálni? - emelkedett fel ültéből Boelnir, és ezúttal nem csak megjátszotta az indulatot, valóban elveszítette az önuralmát. - Roxat a Királyság városa! A Király városa... az ÉN városom! Tán menjek oda ÉN személyesen, és tegyek ÉN rendet? Ezt várjátok tőlem? Ezt?

Néhány percnyi feszült, nyomasztó csend után, I. Zaks némileg lehiggadva nézett végig a tanácsnokain.

- Rendben, urak, értem a problémát. Akkor most halljuk, kinek milyen ötlete van a kezelésére...

- Nos - mondta Tropedlingien -, talán küldenünk kellene valakit, aki nem csupán felmérni képes a kialakult helyzetet, hanem azt a saját eszközeivel megoldani is... Engedelmeddel, fenség, máris megtettem a szükséges intézkedéseket.

Az Invázióügyi Minisztérium egy viszonylag új intézmény. Alig tízévnnyi múltra tekinthet vissza csupán, de felhalmozott érdemei elvitathatatlanok. A Tűzvihar óta eltelt néhány évtized alatt tucatnyi halálos és kevésbé veszedelmes fenyegetés tört a királyságra, és ezek elhárításában a Minisztérium mindig nyakig benne volt. Az Udvar legjobb kémjei, és persze kalandozók százai dolgoztak az ügynökségnek szerte a birodalomban, és messze annak határain túl is. Ugyanúgy kapnak friss híreket a Ryuku Császárságból, ahogyan a Thargodanok szörnyvárosaiból, vagy a még felfedezetlen dimenziókból és idegen létsíkokról, avagy a távoli Nyugat kiégett pusztáiról. A Minisztérium mindenről mindent tud, ami a Királyság létét vagy a törékeny békét veszélyeztetné.

Apró öröm volt csak az örömben, hogy az Udvar, élén a frissen beiktatott uralkodóval, egyáltalán nem bízott az elődje által felállított ügynökségben, annak ellenére, hogy névleg azt is a király egyik kuzinja vezette. Talán emiatt az érdektelenség és bizalmatlanság miatt hevert az asztalokon, szépen rendszerezett stóckokban igazítva mind a továbbításra váró jelentések garmadája. A kutya se volt kíváncsin rájuk a király tanácsnokai közül.

A tetőtől-talpig felcicomázott, egyenruháján valamennyi rangját és tisztjét makulátlan rendben felsorakoztató főtiszt egyre jobban feszengett ültében. Nem volt ínyére ez a közeg. A terem, ahol várakozni kényszerült zsúfolásig volt olyan berendezési tárgyakkal, melyek rendeltetéséről elképzelése sem volt. Ami még ennél is jobban zavarta, hogy senki még csak rá se hederített! Az ügynökségen pedig nagy volt a nyüzsgés. Ki-be rohagáltak mindenféle népek, a

már messziről búzló zsebes besúgótól, a megfáradt, törődött írnokokon át, egészen a puccparádében vonuló, zsíros küldetésre pályázó, gőgös kalandozókig bezárólag.

Mikor aztán végül lehuppant a kényelmesnek egyáltalán nem nevezhető karosszékre, a Belső Ellenségek Részlegének vezetőjével szemben, úgy érezte, épp itt az ideje, hogy megkapja a neki járó tiszteletet. Már vette a mély levegőt, hogy keresetlen szavait a hivatalnokra zúdítsa, de az gyorsan megelőzte.

- Már vártuk, tábornok úr! Nálunk nem csak a probléma ismeretes, de annak megoldása is. A hadügy magasrangú küldöttjének a torkán akadt a szó.

- Én...

- Igen, tábornok úr, tudjuk, hogy gondok vannak Roxat-ban. Emlékeztetném, hogy ott is rendelkezünk kirendeltséggel, és köztünk az információ áramlásában nem állt be semmiféle törés. Az Udvar utólagos engedelmével máris végeztünk egy kisebb kockázatelemzést. Amennyiben nyílt katonai beavatkozásra kerülne a sor, akkor durván negyven és fél százalék eséllyel polgárháború törne ki, ami elharapózna, és több mint tizenkét százalék eséllyel a fővárosban is zavargásokat eredményezne. Ezt a konfliktust - álláspontunk szerint - helyben, és rendkívüli diszkrécióval kell kezelni.

Miközben beszélt, a tábornok lassan visszanyerte önuralmát, és visszazökkent szerepébe.

- Az uralkodó közvetlen parancsát tolmácsolom, amellyel elrendelte az azonnali beavatkozást. Vissza kell állítani a rendet a városban!

- Engedelmével tábornok úr, pont ennek a parancsnak igyekszünk eleget tenni, mégpedig a lehető legnagyobb körültekintéssel és hatékonysággal. Úgy véljük, az események összefüggésben lehetnek egynémely rejtélyes halálesettel és számos eltűnéssel is. Minden városban vannak céhek, de sehol sem váltak olyan meghatározó hatalmi tényezővé, mint Roxat-ban, pláne nem ilyen rendkívül rövid idő alatt. Nekem személy szerint nagyon gyanús mindez, és ez a jelenség hivatalunk álláspontja szerint semmiképp sem tekinthető természetes folyamatnak. A háttérben olyan hatalmak munkálkodhatnak, amelyeket igen óvatosan kell feltárni, és még azelőtt kell kimetszeni a terjengő fekélyt, mielőtt az egész várost porig kellene rombolni a megfékezése érdekében...

A tábornok kimeredt szemekkel meredt vendéglátójára. - Porig rombolni? Az egész várost?! Ön nyilvánvalóan csak tréfál! A céhek egymásnak ugrottak... Volt már ilyen. Majd elsimulnak a nézeteltérések, de ha nem, majd két zászlóalj gárdista gyorsan elsimítja azokat.

- Már megbocsásson, tábornok úr, de ahogy mondani szokták: fűrésszel nem lehet pengetni a lantnak húrjait! Felhatalmazást kérek a beavatkozásra és engedélyt a cselekvésre. De a saját módszereink szerint. Valamint két hét türelmet is kérek, mielőtt még azok a fránya légiók megindulnának. Ennyit kérek csupán, tábornok úr! Teret és időt a cselekvésre. Ugye tolmácsolja majd ezt a két, egyáltalán nem túl nagy kérést őfelsége felé? - és az ügynökök névtelen vezetője olyan szélesen és olyan csábosan mosolygott a katonatisztre, ahogyan csak az tellett tőle.

A céhtanács főtitkára mozdulatlanul tűrte, hogy ruháját vadul cibálja a szél. Azért nem tiltakozott, mert meglehetősen halott volt. Meggyötört teste ernyedten lengedezett Roxat főterén, ahová elrettentésként fellógatták. Vérszennyes, megtépázott talárja egykor biztos drága kelméből készült, de mára csak cafatok maradtak belőle. Alig több, mint ami eltakarta szemérmét. Egy lusta, kövér dögmadar sértődötten rebbent fel a tilalomfáról az érkező közeledtére.

A titokzatos lovag arany színű maszkot viselt, és sötét, kámzsás köntöst, ami elrejtette vértjét, és fegyvereit. Vasderes paripája ugyanolyan büszke tartással hordozta őt, ahogyan jómaga is feszített lova nyergében. A lenyugvó nap még adott annyi fényt, hogy kissé indokolatlannak tűnt a főter néptelensége. Egy akkora városban, mint Roxat, ilyenkor még nyüzsgő életnek kellene lüktetnie az utcákon. De sehol egy járókelő, egy kéregető koldus, strázsáló városőr vagy dolga után siető polgár... A férfi megállította lovát és alaposan körbenézett. A térre néző ablakokat gondosan bezárt zsalugáterek fedték, és csak igen kevesük mögül szűrődött ki mécsvilág odabentről. A városi élet megszokott zaja is mintha félve a háttérbe húzódtott volna. A csend és a mozdulatlanság kísértetiessé tette a pillanatot, és a borzongató némaságot csak néha-néha törte meg a himbálódzó tetem kötelének nyikkanása.

Az érkező nem keresett szállást, és nem ténfergett céltalanul az esti sötétedésben. Pontosan tudta, merre tart, és habozás nélkül kaptatott fel a Mészárosok céhházához vezető meredek emelkedőn, miközben a kimért patkókopogás félelmetes visszhangot vetett. Járt már itt. Talán néhány éve, de akár lehetett sokkal régebben is. A lovag számára az idő múlása nem volt igazán fontos tényező, ahogyan az életet sem tartotta már annak. A küzdelem és a halál rég átvette ezek helyét a kiemelt célok között. Az ordításba dermedt, arany szín maszk nem csak az arcát és fürkésző tekintetét rejtette el a külvilág elől, de a lovag igazi valóját és szándékait is.

Nem vesződött kopogtatással. A gondosan elrejtett, kétszárnyas ajtót egyetlen varázs szavával berobbantotta, és mélyen előre hajolva, lova nyergében maradvan léptetett át a feltáruuló nyíláson. Az első döbbenetéből ocsúdó hat fegyveres ordítva rontott rá.

A felé irányzott varázslövedékek lepattantak antimágikus aurájáról, a mérgezett hegyű nyílvesszők pedig vastag, búbájjal szőtt köntöséről. Lusta eleganciával vont ki kétkezes pallosát, olyan könnyedén tartva azt jobbjában, mintha csupán olcsó, vásári gyermekjáték lenne. Szenvtelenül osztotta a halált, jobbra és balra félrehajolva a fegyverek útjából. Csapásai nyomán vér freccsent, karok és fejek hullottak a padlóra, és a csata véget is ért, még mielőtt valóban elkezdődhetett volna. A lovag csak azután ereszkedett a földre, mikor már egyetlen harcképes támadója sem maradt. A nyöszörgő sebesültekkel könnyörtelenül, és gyorsan végzett, hogy aztán ugyanazzal a lendülettel induljon a céhház belsőbb helyiségei felé. Négy kisebb összecsapás után ért el a céhmester rezidenciájáig. Útját holtak, kiontott vér és belsőségek szegélyezték. Senkinek sem kegyelmezett. Aki fegyverrel állt elé, azt levágta anélkül, hogy a fáradtságnak legkisebb jelét mutatta volna. Céllal érkezett, és a céhszolgák legyűrése csak egy elhárítandó akadály volt, nem ez a cél maga. Keresett valakit vagy valakiket. A maszk szemnyílásán át villogó, ide-oda cikázó tekintete legalábbis arról árulkodott. Minden helyiséget átvizsgált, de mindenütt csakis annyit időzött, ami ehhez elengedhetetlenül szükséges volt.

Uwalla meztelen karddal és tőrrel fogadta. Tudta, hogy ellenfele nem közönséges halandó, és ennek megfelelően készült fel az összecsapásra. Bár nem voltak kétségei felőle, hogy szemtől-szemben nincs sok esélye a talpig felvértezett ellenféllel szemben, mégsem érzett félelmet. Inkább csak kíváncsi volt. - Ki küldött? - vetette oda az első pengeváltás után. Nem várt választ, ezért meglepődött, mikor mégis megkapta azt.

- Engem nem küld senki. Jövök, ha kell.

Mintha a síron túlról érkezett volna a hang. Egyszerre volt érdes és fátyolos. Az útjába kerülő nehéz, ácsolt faasztalt úgy rúgta félre, akárha csak szalmaszálból kötözték volna. Lendületes vágását a céhmester csak két pengéje keresztkezésével tudta kivédeni. Uwalla kétségbeesetten kutatott emlékezetében, hogy vajon honnan olyan ismerős ez a tartás, ez a hang, ez az ellenállhatatlan hév, de nem tudott rálelni a válaszra.

- Akkor menj el! Ide senki sem hívott. Nincs itt dolgod! - próbálkozott, de a lovag nem méltatta válaszra. A cselvágás sikerült, a háritótőr messzire repült. A következő pillanatban a pallos utat talált a védelmén, és a kalandozó vállába mélyedt... volna. Azonban a veteránból lett céhmester is tartogatott némi meglepetést. A nehéz acél ugyanis lecsúszott a testére simuló leheletvékony, mégis átvághatatlan titánit vállvértről.

A ripozt gyors volt, és halálos. Ellenfele szívét célozta meg keskeny pengéjével. Lancing nem állhatta útját a tökéletesen kivitelezett szúrásnak, és a hajszálpontosan a mellvértéknel szokásos illesztést kereste. Tízből tízszer volt végzetes ez a döfés, Uwalla most mégsem ért célt vele. A penge megrekedt és a hegye elpattant. A haszontalan fegyvert a lovag a baljával sodorta félre, és az ernyedtt acél csengve-bongva pattant tovább a kőpadlón.

- Jó harc volt - suttozta. - Legyőztelek, de a halálad nem kívánom. Mondd meg, hol van ő, és életben maradsz.

Luindo négy napot töltött a kereskedők céhénél, de senki sem gyanakodott rá. Bámulatos álcázó képességét ugyanis némi illúzióval tette tökéletessé. Emellett bármikor beállhatott volna a Királyság bármely csepürágó társulatához, hisz az áldozat hangját, és mimikáját úgy utánozta egyetlen percnyi tanulmányozása után, mintha annak ikertestvére lenne.

Könnyedén mutatta magát akár nőnek, vagy gyermeknek, és ha a testméretek nem különböztek nagyon, bármely fajhoz tartozónak eladta magát. Luindo mesterkém volt, a legjobbak legjobbika. Nem véletlenül küldte épp őt a Minisztérium Roxatba.

A kereskedők céhénél tényleg nagy volt a káosz, ahogyan ezt a jelentésében is kifejtette. Számos szószólót hallott ebben a négy napban, de a valódi vezető nem látta. A sokat emlegetett Rundhal is gyakran hosszú órákra eltűnt a kazamatákban, hogy aztán faarccal, szótlanul térjen onnan vissza. Nem tudta, talán nem is akarta a vállára venni céhének minden terhét, vagy csak közömbössé vált ezekben a nehéz időkben, Luindo ezt nem tudta eldönteni. De abban már ez első nap után teljességgel biztos volt, hogy ami Roxatban zajlik, az nem természetes. Az utcákon az emberek csak csoportosan jártak, és még a legutolsó zsebes utcakölyök is nyíltan viselt fegyvert. Másutt ezért fejét vették volna, de itt már nem

szúrt szemet senkinek. A piac kihalt. Az emberek lopva jártak át egymáshoz, hogy a legszükségesebb dolgokat összecseréberéljék. A városi kutak mellett egész osztag silbak strázsált, így előzvéen meg a ciszternák vizének megmérgezését. A kocsmák nyitva tartottak ugyan, de a küszöbüket csak igen kevesen merték átlépni. A késelések mindennaposak voltak, az eltűnések pedig teljesen megszokott jelenséggé lettek. Roxat nagy bajban volt, és Luindon volt a nyomás, hogy kiderítse, mért?

A Kereskedők céhénél kezdte a vizsgálódást, és nagyon gyorsan rájött, hogy a legnagyobb ellentétük a Fejvadászokkal alakult ki. Ez a látszólag érthetetlen feszültség már számos összecsapással és áldozattal járt. A Mészárosok a Kertészek céhével akaszkodtak össze, a Kovácsok meg egyszerre háborúztak az Írnokokkal és a Gyógyítókkal, ismeretlen és teljesen érthetetlen okból. A vér pedig csak hullt, egyre hullt Roxat utcaköveire. A népesség napi szinten csappant meg néhány tucatnyi, vagy akár több száz lakos elvándorlásával. Voltak teljesen elnéptelenedett utcák a város peremén épp úgy, ahogyan kihalt paloták az úri negyedben. A Tolvajok céhe bandákba verődve sarcolta az utcára óvakodó városlakókat, és nyílt összecsapást provokáltak bárkivel, viseljen az bármilyen céhjelvényt. Még a Művészek sem maradtak ki a csetepatéből. A városháza melletti céhházukat erődítménnyé alakították, és bárki arra merészkedő, az első figyelmeztetésre nem reagáló szerencsétlent hamar szíven találtak a nyilaikkal.

A kifosztott és dögevők által megszégyenített holtak néha napokig heverték temetetlenül a kövön, mire a halotyszállítók eltakarították őket. A temető bejáratát meg a Fejvadászok őrizték, és vaskos sápot szedtek minden odatartótól. A várost a bűz és a mocsok szinte már betemette... és Luindo, még mindig nem értett semmit.

A reggel a rejtkehelyén érte. Fürgén összeszedte magát, és felöltötte aznapi álcáját.

Eldöntötte, hogy a Tolvajok közé fog vegyülni. Az egyik, vele testméretben nagyjából egyező, magányosan bókászó és erősen kapatos klántagot előző este szúrták szíven az egyik

sikátorban. A mesterkém elrejtette a holttestet, és magára öltötte annak személyiségét, valamint a ruházatának épen maradt darabjait, különös figyelemmel a klánjelvényekre. Beszélni ugyan nem hallotta a nyomorultat, így a hangját nem tudta volna utánozni, mégsem volt kétsége afelől, hogy némi improvizációval ki tudja majd egészíteni a hiányzó információt. A céhbandához verődés, és elvegyülés gond nélkül ment. Játszotta a részeget, kicsit húzta a lábát, és mindent megtett azért, hogy jelentéktelennek hasson. Sikerral járt. Egész délelőtt a néptelen utcákon járőröztek, és néhány apróbb incidenstől eltekintve eseménytelenül telt el a nap. Mindeközben a mesterkém igen csak hegyezte a fülét, hogy hátha megtud valami lényegeset, és igyekezete nem is volt hiábavaló. Többen tudni vélték, hogy az éjjel valaki megtámadta a Mészárosok székházát, és rendet vágott a soraikban. A vérfürdőt állítólag csak a céhmester élte túl, akit azóta a Kertészek tartanak fogva. Luindo igen érdekesnek tartotta ezt a fejleményt, és kíváncsi volt, vajon ki és mi okból támadta meg a város egyik legerősebb céhet?

Mikor visszatértek a céhházba, már várta őket az esti „lakoma”. A városban uralkodó állapotok miatt nem volt meglepő, hogy a vacsoraasztal igen szerényre sikeredett. Némi kérdéses eredetű sült és szikkadt kenyér akadt, no meg persze bor. Luindo a háttérbe húzódott egy boroskupával, és nagyon figyelt minden elhangzott szóra. Aztán az események felgyorsultak. Váratlanul a hirhedett bandavezér, Zsebmetsző Joe robbant be a terembe, és elüvöltötte magát: - Fegyverbe azonnal! Itt van az aranymaszkos! Már betört az

elülső ajtón. Zárjátok be azt! Gyorsan, bűdös csürhe! - zihálta, és maga is pengét vont.

Luindo nem volt túl képzett a fegyverforgatásban, de persze a túlélés érdekében neki is meg voltak a maga kis trükkjei. Árnyéktőre hegyét óvatosan az övtáskájában rejlő kis fiolába mártotta. Olyan mérget rejtett az a tégely, ami képes volt a legtöbb Thargodant azonnal megölni. Nem volt kétsége hát felőle, hogy bármi is támadta meg a székházat, ha kell, az ő tőre által fogja bevégezni.

Az ajtó még időben csukódott, és a keresztvas is a helyére kattant. Asztán robaj kélt odakint, de az ácsolat ellenállt a destruktív mágiának. A levegőt megtelt savas, csípős szaggal és sűrű füst szivárgott át az ajtó résein. A díszes tolvajbanda bicskásai egy pillanatig talán elhitték, hogy az ismeretlen talán feladta, de nem így történt. A második robbanás már elementáris erejű volt! Nehéz, vasalt ajtó egyszerűen ledőlt a felfüggesztéséről, és nagy robajjal csapódott a padlóra. A köpönyeges alak épp csak hogy átfért a boltív alatt sisakjának levétele nélkül. Nem szólt semmit, de a rá rontó tolvajokkal olyan kegyetlen precizitással, olyan gyorsan, és oly szenvtelenül végzett, hogy Luindo vésztervet kezdett kovácsolni. „Szégyen a bujkálás, de rendkívül hasznos” - szokta volt mondogatni mestere, és ezúttal ő is ehhez az elvhez tartotta magát. Bevetett némi mágiát, és minden álcázó képességét előszedte, hogy a sarokban álló gabonaszákok közt meghúzza magát. Tőrét készenlétben tartva figyelte álcája mögül, miként ütközik meg a zsebesek céhvezére az ismeretlen aranymaszkos lovaggal. A csata gyors volt, és nélkülözött minden eleganciát. A lovas egy mestervágással lefegyverezte a tolvajok klánfőnökét, aztán közelebb hajolt hozzá, és mondott neki valamit, amit Luindo

nem értett. Azt viszont látta, hogy a tolvaj életét megkímélte. Joe lassan megfordult és az épület belseje felé indult. A lovag kivont pengével követte a fegyvertelen kalandozót. A mesterkém úgy döntött, hogy megkockáztatja a felderítést. Elővette minden tudását, amit lopakodás terén szerzett a hosszú évek alatt, és az álcázó bűbáját fenntartva, utánuk óvakodott.

Zegzugos, labirintus-szerű folyosórendszeren haladtak végig. Luindonak minden türelmére, és rutinjára szüksége volt, hogy ne keltsen zajt, és ezzel feltűnést. Úgy osont a páros után, mint egy megelevenedett árnyék. Most már tényleg kíváncsi volt, hogy mi fog történni. Vajon hová vezet a legyőzőjét a hírneves bandavezér?

Kisvártatva egy ajtóhoz érkeztek. Bár csak utóbb derült ki, hogy egy ajtónál állnak, ugyanis első ránézésre semmiben sem különbözött a környező csupasz kőfalaktól. Egy rejtett kapcsoló megnyomásával aztán hangtalanul feltárult, és mögötte egy vaksötét terem rejtőzött. A folyosón lobogó fáklyák fénye nem tudta áttörni a homályt, ami odabent uralkodott. Zsebmetsző Joe némán félreállt, és hagyta, hogy a lovag elvonuljon mellette. Luindo nem értette, miért nem csukja rá az ajtót. Talán mert belülről is nyitható? Aztán zajok szűrődtek ki odabentről, mint mikor nehéz kő súrlódik érdes kövön, majd hatalmas döngéssel esett valami nehéz a padlóra. Sziszegés, és hörgés, velőtrázó sikítás, aztán csend következett, majd a lovag néma csendben lépett elő az árnyak közül.

- Szabad vagy - közölte a tolvajvezérrel, és nem várt kíséretre, elindult visszafelé a folyosón. Zsebmetsző Joe nem mozdult. Megdermedve állt hátát a hideg kőnek támasztva. Csak jóval később, mikor a döngő léptek már rég elhaltak a sarok mögött, akkor szólalt meg.

- Előjöhetsz. Tudom, hogy itt vagy. Már nincs miért bujkálnod... - suttopta, és a hangja nem tükrözött semmilyen érzelmet.

Luindo-t hajtotta a kíváncsiság. Tündérfényt idézett és óvatosan behatolt a homályba. A látvány, ami aztán odabent elé tárult, megdöbbenetett. Egy hatalmas szarkofág állt a szemközti falnál. A teteje oldalra dőlve, és egy élettelen, lefejezett holttest lógott ki belőle. A mesterkém közelebb óvakodott, és kibetűzte a szarkofág oldalán lévő ékírást: „Manifez, negyedik a sorban”.